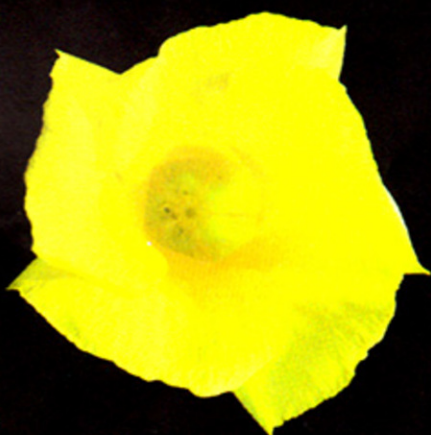

Reborn FLOWER

W a i M h u T h w i n

ပြန်ဝင်စား
မေတ္တာအသွင်

အခန်း (၁)

ယန္တရားတို့မှ ကင်းဝေးဆဲခဏ၊ ကန်ရေပြင်ကို ကြည့်ငေးကာ
အေးချမ်းသည့်ရသ ခံစားခွင့်ရသော အချိန်ကာလကို ကျွန်တော်
ချစ်သည်။ လင်းစ နံနက်ခင်းကို ချစ်သည်။

ကန်ဘောင်ပေါ်ရပ်ရင်း ရေပြင်ကျယ်ကြီးနှင့် သစ်ပင်များကို
အေးဆေးစွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။ လေပြည်နှင့် လှိုင်းလေးများ၊
အစိမ်းရောင်ကမ္ဘာ။ ကျွန်တော်က နံနက်စောစောတိုင်း
ဤနေရာလေးဆီ လာရောက်တတ်သူဖြစ်၏။ ငွေကြေးများ၊
စကားလုံးများ၊ အရောင်းအဝယ်များ၊ စက္ကူများရှိရာ
မြို့ပြဘဝစက်ရုံကြီး မလည်ပတ်မီ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည့်
အေးမြမိနစ်များ ဖြစ်ပါသည်။

အတော်ကြာတော့ အလင်းရောင်များ ပိုမိုစူးရှလာပြီး နေရောင်၏
ပူနွေးမှုက အရှိန်ရစပြုလာသည်။ ကားသံများ ပိုမိုထူထပ်လာသည်။
နာရီကိုကြည့်ရင်း သွားမှပဲလေဟု အတွေးရ၏။

ကျွန်တော့်ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာတော့လမ်းမှာ ကျွန်တော့်လို
နံနက်ခင်းချစ်သူများကို တွေ့ရသည်။ များသောအားဖြင့်
သက်လတ်ပိုင်းများဖြစ်၍ လူငယ်အချို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။
လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သူများ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ပြီး ငေးသူများကို
ဖြတ်လာရင်း ကားရှိရာသို့ ရောက်၏။

တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကားထဲဝင်ရန်အပြင်၊ ပူနွေးသော လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို အသာအယာ လာထိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ အသံတစ်ခုကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

“စံပယ်ပန်းလေးတွေ ဝယ်ပါဦး၊ ဘုရားလှူရအောင်လေ ”

ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်တော့ အနည်းငယ် တွေဝေသွားသည်။ ပန်းရောင်းသူကလည်းဟု တွေးမိ၏။

အသက်က ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူတော့ မဟုတ်။ သို့သော် သိပ်တော့ မငယ်လှပါ။ ကြည့်ရတာ နှစ်ဆယ်ကျော်စအရွယ်လောက် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာပေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပန်းတွေ မြှောက်ပြနေသည့် မိန်းမငယ်တစ်ဦး။

“မင်းက ပန်းရောင်းတာ ဟုတ်လား ”

ကျွန်တော့်အမေးကို သူမက အပြုံးမပျက် ခေါင်းငြိမ့်ပြ၏။ မဟုတ်သေး၊ မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်တော့်အသိစိတ်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူမဝတ်စားထားပုံနှင့် ယခု သူမ လုပ်နေသည့်အလုပ်က လုံးဝအပ်စပ်ကြည့်လို့မရပါ။

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းလိမ်တာ၊ ငါဒီလောက်မတုံးဘူး ကလေးမ၊ ငါပြောမယ်၊ မင်းဝတ်ထားတဲ့ ဒီဘလောက်အင်္ကျီလေးက အိမ်နေရင်း ပုံစံဆိုပေမယ့် Brand ကိုကြည့်ရင် ခန့်မှန်းခြေ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတာ သိတယ်။ နောက် မင်းဖိနပ်၊ အင်း . . . ဒီဘောင်းဘီရောပေါ့၊ ပန်းရောင်းတဲ့သူတစ်ယောက်က ဒီလိုအဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပြီး ရောင်းတာ ငါမမြင်ဖူးသေးတာတော့ အမှန်ပဲ၊ မင်းဘာလာကျပ်တာလဲ၊ အေးလေ ထားပါ၊ မဝယ်ဘူးကွာ၊ မင်းဘာသာ အခြားတစ်နေရာမှာ စတန့်သွားထွင်လိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား

OK ”

စကားကိုဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကားထဲ ဝင်ထိုင်သည်။ နောက်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်မည်အလုပ် သူမက တံခါးကိုဆွဲထားပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ငုံ့ကိုင်လျက် . . .

“ ဟုတ်ပါပြီ၊ ရှင်ပြောတာ မြဲရည်လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပန်းလေးတွေကိုတော့ ဝယ်ပါနော်၊ Please ကွာ၊ မွေးတယ်ကွ၊ ကြည့် . . . ပန်းလေးတွေက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လေးတွေနော် ”

သူမစကားအဆုံး ‘ နော် ’ ဆိုသည့် အသံကိုတော့ သဘောကျသွားမှန်း ကျွန်တော် ဝန်ခံပါသည်။ ထိုအသံမှာ ပျစ်ချွဲနေသည့်၊ ချိုအီနေသည့် အသံမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ။ ကျွန်တော် သူမကိုကြည့်ရင်း စိတ်ဝင်စားသလို ဖြစ်လာသည်။ ကြည့်ရတာ မကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တော့ ဟုတ်တန်မတူဟု ယုံကြည်လိုက်မိ၏။

“ နေပါဦး၊ မင်းက ဘာသဘောနဲ့ ငါ့ကို အတင်းလာရောင်းနေရတာလဲ၊ နောက်တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားရောင်းပါလား၊ ဝယ်ချင်တဲ့လူ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့၊ ဟာ . . . နေဦး၊ မင်းနဲ့ငါ အပေးအယူ တစ်ခု လုပ်ကြည့်မယ်၊ မင်း ဘာကြောင့် ပန်းရောင်းနေရတာလဲဆိုတာ ပြောပြလေ၊ အဲဒီမှာ ငါယုံကြည်လို့ရပြီး resonable ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းပြချက်ဆိုရင် ဝယ်မယ်၊ အကုန်ဝယ်မယ်ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ ”

သူမပြောချင်မှာ မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် အတပ်တွေးပြီး အကျပ်ကိုင်သလိုမေးတော့ သူမက တစ်ချက်တွေသွားကာ ခေါင်းကို ကုတ်သည်။ ပြီးတော့ စိမ်းနေသည့် သူမ မျက်ခုံးလေးများကို တွန့်လျက်

စူတူတူရပ်ကလေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ ညည်းသလို ပြော၏။

“ အာ အရေးထဲ အကြောင်းပြချက် တောင်းနေသေးတယ်၊ ဝယ်မှာဖြင့် ဝယ်လိုက်ရင်ပြီးရော၊ ပြောတာက ပြောလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောရင် တမင်စတန်ထွင်တာတို့၊ ဘာတို့ ပြန်ပြောခံရမှာကို သိပ်ခံစားနေမှာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်လုပ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို မြရည်က သူများကို ပြောမပြချင်ဘူး၊ ရှင်းလည်း မပြချင်ဘူး၊ သူများ အထင်အမြင်တွေကိုလည်း မသိချင်ဘူး၊ ကဲပါ တကယ်အကုန်ဝယ်ရမယ်နော်၊ ရော့ . . . ယူထား၊ ခဏလေးစောင့် ”

ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ် ပန်းပွင့်များတင်၍ ချာကနဲလှည့်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည့် သူမကို ကျွန်တော် တားချိန်မရလိုက်။ ဘာတွေလုပ်ဦးမည်မသိဟုတွေးကာ နာရီကို တစ်ချက် ကြည့်ရသေးသည်။ တော်သေး၏။ အချိန်က သိပ်နောက်မကျလှသေး။ သွားရမည့်နေရာ တွေနှင့် အချိန်ကိုတွက်ဆရင်း ကျွန်တော်လည်း ဆက်စောင့်နေမိသည်။ မထူးပါဘူးလေ။ ကိုယ်ကလည်း လျှာသွားရှည်မိတာကိုးဟု တွေးကာ ရယ်ချင်သလိုဖြစ်လာ၏။ ဘယ်လို ချာတိတ်မပါလိမ့်။ သူမပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ မျက်ခုံးမွှေးထူထူ၊ နှုတ်ခမ်းစူစူ ဖြင့် ထိုကလေးမလေးမှာ ခပ်သွယ်သွယ်လေးသာဖြစ်ပြီး၊ အရပ်ကတော့ ငါးပေဆယ် လက်မရှိသော ကျွန်တော့်အရပ်ထက် သုံးလက်မခန့် နိမ့်လိမ့်မည်ထင်သည်။

သာမန်နေထိုင်မှုပုံစံဖြင့်သာ အသားကျနေရသော နေ့ရက်များတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ယခုလို အနည်းငယ် အံ့သြခွင့်ရသည့် အခွင့်အရေးကို ကျွန်တော် တပ်မက်မိသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပြီး

သူမပြောပုံကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ဘာကြောင့်
မှန်းတော့မသိ။ သူများ အထင်အမြင်တွေကို မသိချင်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်
သဘောကျစွာ ပြီးမိသည်။ သိပ်တော့ မစောင့်လိုက်ရပါ။ မကြာခင် သူမ
ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ရောက်လာချိန် တွင် ရှင်းပြစရာ မလိုဘဲ ကျွန်တော်
နားလည်သွားပါသည်။ သူမရဲ့တွင် သူမ ရှင်းပြသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်
ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ နားထောင်ပေးလိုက်သည်။ သူမကို
အဖွားအို တစ်ယောက်ကို ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအဖွားအိုမှာ နဂိုအသက်လည်း ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်သလို
ဘဝဒဏ်များကြောင့် ပို၍ပင် အိုနာကျနေမှန်း သိသာလှသည်။
ခြေထောက်တစ်ဖက်လည်း သိပ်သန်ပုံမရ။ လက်ထဲတွင်
အဝတ်စုတ်တစ်ခုနှင့် ဗန်းအဟောင်းတစ်ခုကို ကိုင်လျက် ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ကို ယိုင်နဲ့စွာ ငေးကြည့်ရုံ ကြည့်နေလေသည်။ စကားတော့
မပြော။ ဘာပြောရမည်မှန်းလည်း တွေးရခက်နေပုံပင်။

“ ကဲ၊ ဆရာကြီးရှင့်၊ အကြောင်းရင်းကတော့ ဒီအဒေါ်ကြီးပါပဲ၊
မြရည်က အိမ်ပြန် မလို့ လမ်းလျှောက်လာတုန်းတွေ့တော့ သနားတာနဲ့
ဟိုမေးဒီမေး စပ်စုကြည့်တာ၊ ပထမတော့ မြရည်ဝယ်ပြီး
ပြန်ခိုင်းမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း မြရည်စိတ်က အဲလိုပဲ ဟဲ ဟဲ”

သဘောကျသလို ရယ်မောလျက်၊ မြရည်ဟု သူမကိုယ်
နာမ်စားသုံးစွဲသူ ထိုသူငယ်မလေးက စကားကို ခဏရပ်လိုက်ပြန်သည်။
ကျွန်တော်လည်း သူမကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ အရွှင်ဓာတ်တစ်မျိုး
ကူးစက်လာ၏။ သူမကပဲ ဆက်၍ . . .

“ မြရည်ကိုယ်တိုင် ရောင်းပေးချင်စိတ်ပေါက်လာလို့ သိလား၊
ပန်းတွေကလည်း နည်းနည်းများတယ်လေ၊ အိမ်မှာ ဘုရားပန်းတွေက

ရှိပြီးသား၊ ပြီးတော့ မြရည်က ပန်းလည်း မပန်တတ်ဘူး၊ အမှန်က စောစောကပြောတဲ့ ရောင်းကြည့်ချင်စိတ်ပေါ်လာတာ အဓိကပဲကွ ”

ပြောပြီး သူမက တခါခါရယ်ပြန်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ ကဲ . . . ဝယ်လေ၊ ရှင် အဒေါ်ကြီးကို ကျသလောက်ရှင်းပေးပြီး အဲဒီပန်းတွေ သယ်သွားလိုက်တော့ပေါ့၊ ဟိတ် . . . ဒါပြန်နော်၊ deal ရှိပြီးသား၊ မညစ်ကြေး ”

ကလေးတစ်ယောက်လို ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြီးပြီး သူမက ကျွန်တေ ဘုံကို မညစ်ကြေးတဲ့။ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောသေးဘဲ ခေါင်းသာ တစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ဦးစွာ အဖွားအိုကို ကျသင့်ငွေမေးပြီး ရှင်းပေးလိုက်ပါ၏။ ဘာတွေမှန်းမသိဘဲ အူကြောင်ကြောင် ရပ်နေရသည့် သနားစရာ အဖွားအိုက ဆုတွေပေးကာ သူမနှင့် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက် ထွက်သွားရှာပါသည်။

လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းများပေါ်တွင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေ သိပ်မများလှသေး။ ကျွန်တော် ကားထဲမဝင်သေးဘဲ၊ သူမဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူမကည်း ဘာကို စောင့်နေမှန်းမသိ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ကြည့်ကာ ခပ်အေးအေးပင် ရပ်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

“ မင်းနာမည်က မြရည်ပဲလား၊ စပ်စုတယ်မထင်နဲ့နော်၊ သေချာသိလိုက်တော့ အခု ကိစ္စကို ငါတကယ် သဘောကျတယ်ကွ၊ ငါ့နာမည်က ဇေယျာတဲ့၊ မင်းကိုငါ လေးစားပါတယ် မြရည် ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတွင် သူမပြုံးရွှင်စွာပင် တုံ့ပြန်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် စောစောထဲက ကျွန်တော်ရရှိထားသည့် အကြံကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ပိုမိုစိတ်ထက်သန် လာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ထိုအကြံကလည်း သူမကြောင့် ရရှိခဲ့တာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်

ကိုယ်ပိုင်စစ်စစ်တော့ မဟုတ်ပါ။

“ နာမည်အပြည့်အစုံက မြရည်မွန်၊ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေရော၊
မြရည်ကိုယ်တိုင်ပါ မြရည်ပဲ အခေါ်များ၊ အသုံးများတာလေ၊
လေးစားတယ်ဆော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ မြရည်က ကောင်းမှုတစ်ခု လုပ်တယ်၊
မလုပ်တယ်ဆိုတာထက် မြရည်စိတ်ထဲပေါ်လာတာကို
လျှောက်လုပ်ကြည့်တာ ဟဲ ဟဲ၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်သူမှ ထိခိုက်တာမှ
မဟုတ်တာနော်၊ မကောင်းမှုလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ မြရည်က
ဘာမှတခြားတွေ့မနေတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက သိပ်မမိုက်ဘူး၊
စစ်ဆေးနေလိုက်သေးတယ်၊ (ကျွန်တော့်ကို
မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်သေး၏။) ဈေးဦးပေါက်ကြီးမို့ ဒီက
အတင်းညှစ်ရောင်းနေရတာ၊ ဈေးဦးပေါက် မပယ်ရဘူးတဲ့ သိလား ”

ဆရာကြီးဂိုက်ဖမ်းကာ ပြောနေမှန်းသိသော်လည်း၊ ကျွန်တော်က
သူမစကားကို ထောက်ခံသလို ခေါင်းညိတ်ရင်း ရယ်နေသည်။ ပြီးမှ
ကိုယ့်ကိစ္စကိုပြောဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဤအမျိုးသမီးလေးကြောင့် ကျွန်တော်ကလေးငယ်ပမာတွေ့ပြီး
စိတ်ရှူးပေါက်သူလို လျှောက်လုပ်ရန် ကြံစည်နေမိသည်။ အခြားသူတွေ
ဘယ်လိုတုံ့ပြန် မလဲဆိုတာ ထိုအချိန်၌ မစဉ်းစားချင်တော့ပေ။

“ ဒီလိုလေ မြရည်ရဲ့၊ ငါက ပထမတော့ မင်းပုံစံနဲ့
ပန်းလာရောင်းတာကြည့်ပြီး ဘာလဲပေါ့ကွာ၊ တွေးကြည့်တာပေါ့၊ အခု
သဘောပေါက်တော့ ကတိတည်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ အခု
ငါအကြံတစ်ခု ရတယ် သိလား၊ မင်းစိတ်ကူးကိုလည်း သဘောကျလို့ပါ
”

“ ဘာအကြံလဲ ”

သူမက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အတွေးရခက်စွာ မေး၏။

“ ဒီပန်းတွေက ငါ့ကားထဲမှာ အများကြီး ဖြစ်နေတာကွ၊ အဲဒီတော့ ခုနက ငါမင်းကို မယုံသလို ပြောမိတာလည်း ကျေအောင်၊ နောက်ပြီး ငါလည်း အတွေ့ကြုံသစ်ရအောင်ပေါ့လေ၊ မင်းနဲ့ငါ အတူတူ ဒီပန်းတွေ ဆက်ရောင်းကြမယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ ရောင်းရဲလား ”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် မြရည်က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့သည်။

“ အံမယ် သူကပဲ ”

“ မြရည်ရောင်းရဲလို့ ရှင့်ဆီလာရောင်းတာပေါ့။ ရှင်သာ . . . ဟာဟ ”

သူမ၏ လျှောင်သလိုရယ်သံကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကလေးမဟုတ် သူငယ် မဟုတ် ဂျစ်ကပ်ကပ်အပြုံးဖြင့် တုန့်ပြန်လိုက်မိသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဤကလေးမလေးကြောင့် ငါဘာတွေ လျှောက်လုပ်မိပါလိမ့် ဟူသောအတွေးကို ကျွန်တော် လွှင့်ပစ် လိုက်ပါသည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါလုပ်တာ မကောင်းမှု၊ ရာဇဝတ်မှုမှ မဟုတ်တာပဲ။ ကျွန်တော် ရဲတင်းစွာ ရှေ့ဆက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ မြရည်မွန်ဟူသော သူငယ်မက လက်လေးပိုက်လျက် အသာအယာပင် ကျွန်တော့်ကို မထီတရီ ပြုံးကြည့်နေလေသည်။

နံနက်ခင်းထဲတွင် ပန်းပွင့်များနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံး၏ ဟန်ပန်က တိုက်ပွဲထဲဝင်လာသော စစ်သူကြီးများလို ရုတ်တည်ကြီးတွေဖြင့် ရင်ကော့ကာ လျှောက်နေကြသည်။ သို့သော် အတန်ကြာတော့ ပြိုင်တူဆိုသလို၊ ပန်း ရောင်းမည့်သူနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးပုံစံတစ်ဦးကြည့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိကြ

ပြန်သည်။ အရေးထဲ ကျွန်တော့်ဟန်းဖုန်းက မြည်လာတော့ သူမက လက်ညှိုးထိုးကာ ရယ်မဆုံးတော့ပေ။

ဖုန်းကိုကြည့်တော့ အိမ်ကနံပါတ်ဖြစ်နေသဖြင့် လက်ထဲကပန်းများကို မြရည်ဆီ ခဏလွှဲပေးထားရသည်။ ကျွန်တော် မြို့ထဲကရုံးဆီ ရောက်မရောက် မေမေလှမ်းမေးပါ၏။ မတတ်နိုင်တော့။ မေမေ့ကို လိမ်လိုက်ရလေသည်။ အခုနေ ကျွန်တော်ပန်းရောင်းနေတာ မေမေဟု ဖြေလိုက်လျှင်တော့ ဘာဖြစ်ကုန်မည်မသိ။ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျောင်းစပြေးသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ကျွန်တော် ရင်ခုန်နေလေသည်။

ထိုနေ့ နံနက်ခင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် အဆန်းတကြယ် ပန်းများပွင့်ပေးခဲ့ သည်။ မြရည်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် လူးလာခပ်ကာ ပန်းရောင်းတန်းကစားနေခဲ့ကြသည်။ ကလေးများဆော့ကစားသလို ဆော့ကစားခဲ့ကြသည်။ မျက်နှာတွေက မျက်နှာပိုးမသေဘဲ ကျွန်တော်တို့ပုံစံကလည်း ကြည့်ရုံဖြင့် ပန်းရောင်းသူအစစ်မဟုတ်မှန်း သိသာလွန်းနေ၏။ တချို့ဆို “ မြရည်အပေါ် ပထမဆုံး တွေ့တော့ အမြင်မကြည်ခဲ့သလို ” စိတ်ပင်ဆိုးကြသည်။ သို့ရာတွင် လူကြီးပိုင်းများနှင့် ကျွန်တော့်တို့ကို အသေအချာမကြည့်ဘဲ ရေးကြီးသုတ်ပျာဝယ်ကာ မောင်းထွက်သွားသူ ကျေးဇူးရှင်တချို့ကြောင့် ပန်းအနည်းငယ်တော့ ရောင်းလိုက်ရသည်။

နံနက် ရှစ်နာရီခွဲခန့်တွင် ကျွန်တော်ပြန်သင့်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် တွန်းအားပေးရ၏။ ပထမတော့ အရှုံးမပေးချင်၍သာ ရောင်းနေရသော်လည်း ကျွန်တော့်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူနေခဲ့ပါသည်။

မြင်ရသည့် အရာဝတ္ထုနှင့် လူများအားလုံး ဝေဝါးနေသလို ခံစားရသည်။
အသံတွေလည်း ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက်။ ကျွန်တော်
ဘာတွေပြောကာ ရောင်းမိမှန်းလည်း မသိလိုက်။ အတော်လေးကြာမှ
နည်းနည်းသက်သာသလို ဖြစ်လာသည်။ တတ်နိုင်သမျှ အားတင်းပြီး
ကျွန်တော်ဆက်ရောင်းမိခဲ့သည်။ မြရည်ကလည်း ကျွန်တော့်ဘေးမှာ
ဖြစ်ပ်ဖြစ်ပ်မျက်နှာဖြင့် အတူလျှောက်ရောင်း၏။
အတော်မျက်နှာပြောင်သည့် သူငယ်မ . . .။

ယခုပြန်မည့်အချိန်တွင်တော့ ကျွန်တော်ပါ
တော်တော်မျက်နှာပြောင်နေလေပြီ။ ချွေးတွေလည်း ထွက်လာသည်။
မထူးဇာတ်ခင်းကာ မသုတ်ဘဲထားလိုက်သည်။ အချိန် မရှိတော့သည့်
အကြောင်းပြောတော့ မြရည်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ခေါင်းညိတ်ကာ . . .

“ OK လေ သွားပေါ့။ မြရည်လည်း အိမ်ပြန်မှာပေါ့၊ ဒါနဲ့
ကျန်တဲ့ပန်းတွေကို ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ကုန်အောင် မရောင်းနိုင်ဘူး၊
မြရည်တို့နှစ်ယောက်လုံး ဖြစ်နေတဲ့ပုံစံတွေကလည်း ကြည့်ပါဦး၊
ရယ်ရတယ်နော် ”

“ အင်း မြရည်ယူသွားလေ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း တစ်နေရာမှာ
တင်ထားခဲ့မယ်ကွာ၊ တွေ့တဲ့သူက လိုချင်ရင် ယူသွားလိမ့်မယ် ”

“ မြရည် မယူချင်ပါဘူး၊ အင်း . . .ထားချင်လည်း ထားခဲ့လေ၊
ကောင်းသားပဲ ”

ပြောပြီးမှာ ဪ နေဦးဟုဆိုကာ မြရည်က ကျွန်တော့်လက်ထဲရှိ
ပန်းများထဲမှ စံပယ်ကပုံးလေး နှစ်ခုကို ဆွဲယူ၏။ ထို့နောက် တစ်ကုံးကို
ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ်ထဲ လာထည့်သည်။ မြရည်အပြုအမူကြောင့်
ကျွန်တော် နွေးကနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘာမှမပြောသေးဘဲ

ပန်းကုံးလေးကိုင်ကာ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်နေသော
မြရည်မျက်နှာကို အတန်ကြာအောင် ငေးနေမိသည်။

“ အမှတ်တရပေါ့၊ သိမ်းထားချင် သိမ်းထားလို့ရအောင် ”

သိမ်းထားဟု ယတိပြတ်မပြောသည့် မြရည်စကားကို
သတိထားမိသည်။

“ သိမ်းမှာပါ၊ ဒါနဲ့ မြရည်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ လာ
ကားပေါ်တက် ”

မြရည်တစ်ချက်တွေးပြီး စဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ . . .

“ လိုက်တော့ လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မြရည် အိမ်မပြန်သေးဘူး၊
ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို လိုက်ပို့ပေးရင် ဖြစ်မလား ”

“ OK လေ၊ လာပါ ပန်းသည်မကြီးရဲ့ ”

“ အံ့မယ် သူကရော ဘာထူးလို့လဲ၊ ပန်းသည်ကြီးရဲ့ ”

စကားအဆုံး ကျွန်တော်တို့ ပြိုင်တူရယ်မောမိကြသည်။ ကားထဲတွင်
စံပယ်ပန်းရနံ့တွေ ဝေနေ၏။ လက်ကျန်ပန်းတချို့သည်
ကျောက်ထိုင်ခုံလေးပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို
စောင့်မျှော်နေသကဲ့သို့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ မြရည် ဘယ်ဆိုင်သွားမလဲ ”

“ အင်း . . . Friendship ကို သွားကြမယ်လေ၊ ကိုကြီးပါ လိုက်စား၊
မြရည်မှာ ပိုက်ဆံ ပါပါတယ်၊ ဟဲ ဟဲ ပန်းရောင်းထားတဲ့
ပိုက်ဆံတွေလေ ”

မြရည်ပြောတော့ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ရယ်မိပြန်သည်။

“ အချိန် သိပ်မရတော့လို့ကွ၊ အေးလေ မထူးပါဘူး၊ ကိုကြီးလည်း မြရည်နဲ့တွေ့မှပဲ ဘာတွေလျှောက်လုပ်မိမှန်း မသိပါဘူးကွာ၊ အခုလည်း . . . အေးလေ မထူးပါဘူး ”

ကျွန်တော် ညည်းတွားကာ ပြောမိသည်။ ပြီးတော့ မြရည်ခေါ်သလို “ ကိုကြီး ” ဟူသော နာမ်စားကိုလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုသုံးလိုက်မိသည် မသိချေ။ မြရည်ကား အေးအေးဆေးဆေးပင်။ လေချွန်သလို နှုတ်ခမ်းလေးကိုစုကာ အသံတိုတိုလေးနှင့် တချိုးချိုး မြည်အောင်လုပ်နေသည်။ လေချွန်သံပီပီသသလည်း မဟုတ်၊

“ ကိုကြီးက ဘာအလုပ် လုပ်တာလဲဟင် ”

သူမ သိချင်တာကို ကောက်ခါငင်ကာ ထမေးသည့် မြရည်ကို စချင်လာသည်။

“ စပ်စုတယ်ပေါ့ ”

“ ဪ . . . အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု မြရည်တို့က ခင်သွားပြီ မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်လား၊ ခင်သွားပြီလား ”

“ အင်းလေ၊ ဟာ ကိုကြီးနော်၊ မခင်ဘူးဆိုရင် အခုရပ်၊ မြရည် ဆင်းနေခဲ့မယ် ”

နှုတ်ခမ်းကိုစုပြီး စိတ်ဆိုးဟန်ပြသည်မှာ ဘာရုပ်လေးမှန်းမသိ။ အသည်းယားစရာ ကောင်းနေသည်။ ကျွန်တော် သူမကို စပ်ဖြဲဖြဲကြည့်နေတာသိတော့ မျက်စောင်းကလည်း ထိုးသေး၏။

“ ဟ ဘာလဲကွ၊ အခုပဲသိတယ်၊ အခုပဲ စိတ်ဆိုးပြတော့တာပဲ၊ တော်တော်ခင်စရာ ကောင်းတဲ့ ကလေးမကြီးပဲ ”

“မြရည်ကို အဲလိုကြီး မခေါ်နဲ့ကွာ၊ ဘာကလေးမကြီးလဲ ”

ပြောရင်း မြရည်လည်း ရယ်ချင်လာပုံရ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း သူမ၊ မကြိုက်မှန်း သိတော့ ထပ်ခေါ်သည်။

“ ကလေးမကြီးကလည်း ”

“ တော်တော့ကွာ၊ ဗိုက်ဆာလှပြီ၊ မရောက်သေးဘူးလား ”

ပထမဆုံး နံနက်ခင်းမှာပင် ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လို စနောက်ရင်းပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲရောက်လာကြသည်။ နာရီကြည့်တော့ ကိုးနာရီထိုးတော့မည်။ မလတ်ဆီ ဖုန်းဆက်ထားမှ ဖြစ်မည်။ မလတ်ဆိုတာက မေမေလူယုံ၊ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျာ။ ကျွန်တော် ကားကိုအကြောင်းပြပြီး ဒီနေ့ နောက်ကျမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းဆက်ရ၏။ မြရည်ကတော့ ကလေးတစ်ယောက်လို အားရပါးရ စားနေတော့သည်။

“ ဟိတ် ဖြည်းဖြည်းစားလေ၊ ဘာလဲ နောက်က ကျားလိုက်လာလို့လား ”

“ ဆာပြီ ကိုကြီးရ၊ ကိုကြီးလည်း စားလေ၊ အခုကတည်းက ကြိုပြောထားမယ်၊ မြရည် ရှင်းမှာနော် ”

“ အံမယ်၊ ကိုကြီးက ကြီးတဲ့သူလေ၊ ကိုကြီးရှင်းမှာပေါ့ ”

“ ဟေ့အေး ဟေ့အေး မရဘူး၊ အဲဒါဆို ကိုကြီးကို မြရည်က မုန့်လိုက်ကျွေးခိုင်း သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ”

မုန့်စားနေရင်း ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးဖြင့် ငြင်းခုံနေသည့် မြရည်ရပ်က အတော်သဘောကျစရာကောင်း၏။

“ ကဲပါ၊ စားမှာသာစား၊ ရှင်းရမယ် စိတ်ချ၊ နင်နေဦးမယ် ”

ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည်မှာ မြရည်အကြောင်း။
ဒီကလေးမလေးကြည့်ရတာ ဟန်မဆောင်တတ်သည့်၊
ကလေးဆန်သည့်၊ ထင်ရာစွတ်ရွတ်လုပ်ချင်သည့် ပုံစံလေး။ နောက်ပြီး
ကျွန်တော်ကရော ဘာကြောင့်များ ဤမျှ အူကြောင်ကြောင်နိုင်သော
ကလေးမလေးနှင့် ရူးသွပ်ဖွယ်ကိစ္စများမှာ ပါဝင်ပတ်သက်နေရသလဲ။
ပျော်ရွှင်ရုံသက်သက်လား။ တစ်ခါတစ်ရံ ၌ ဘဝသည်
ဖုန်သံများပေကျံကာ ပျော်ရွှင်ဆော့ကစားနေသော
ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ မိုက်မဲမြူးထူးမှုတို့ကို ယူဆောင်လာတတ်မှန်း
ကျွန်တော်သိပါပြီ။

“မြရည်က ကျောင်းတက်တုန်းလား၊ ဘယ် Year ရောက်ပြီလဲ ”

“စပ်စုတယ်ပေါ့”

မြရည်ပြောပုံက ကျွန်တော့်လေသံအတိုင်း။

“ ကလုံစားချေတုံသဘောလား ”

ကျွန်တော်က ရယ်လျက် မေးတော့

“ ડીપ્લો ”

မျက်စလေးချီပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ ပြုံးနေသော မြရည်ပုံက
လုပ်ချင်ရာလုပ်ရ၍ ပျော်နေသည့် ကလေးလေးလိုပင်။

“ ကဲပါ။ ကိုကြီးအကြောင်း အရင်စပြောပြမယ် ဟုတ်ပြီလား၊ နေတာက . . . လမ်း၊ အမှတ် . . . မှာ၊ အလုပ်က . . . လမ်းထဲမှာ ရုံးရှိတယ်။ ကိုကြီးမေမေရဲ့ ကုမ္ပဏီပေါ့၊ အဲဒီမှာ ရာထူးတစ်ခုပေးထားတယ်ပေါ့ကွာ၊ ဦးစီးပေးရတယ်ပေါ့၊ ဒီကနေ

နိုင်ငံခြားကို အဓိကပို့တာက ကြိမ်ထည်တွေပေါ့၊ ကုလားထိုင်တို့
ဘာတို့ပေါ့လေ ”

“ အဲဒါဆို ကိုကြီးက သူဌေးကြီးပေါ့ ”

မြရည်က ကျွန်တော့်ကိုသာ ကျပ်နေသေး၏။

“ မေမေ့အလုပ်ကို ဦးစီးပေးရတာကွာ၊ ဖေဖေက ဒီမှာမရှိဘူးလေ၊
ကဲပါ ပြောတော့ မြရည်အလှည့် ”

“ မြရည်က အင်းလျားလမ်းထဲမှာ၊ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း
တက်နေတာ၊ 4 skill ပဲ ပြောပါတော့၊ ကျောင်းကတော့ ပြီးပြီ၊
အလုပ်အကိုင်ကတော့ one naught nine one ten ဟဲ ဟဲ ”

ကျွန်တော် နားမလည်သဖြင့် ထပ်မေးယူရသည်။
ဘာပြောလိုက်မှန်းမသိ။

“ ဘာရယ် မြရည်ရဲ့ ”

“ ဪ ကိုကြီးကလည်း ထူမလိုလိုနဲ့ ပိန်းတယ်သိလား၊ one
naught nine one ten ပါဆိုမှကွာ ”

“ ဘာလဲကွ၊ ကိုကြီးနားမလည်ဘူး ”

“ ၁၀၉၊ ၁၁၀ ကိုပြောတာ ကိုကြီးရ ”

မြရည် သူမစကားအဆုံး အားရပါးရ ရယ်တော့မှ ကျွန်တော်လည်း
ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ရိုက်ရမလိုဖြစ်ကာ လိုက်ရယ်မိတော့သည်။
တော်တော်ရှာရှာဖွေဖွေပြောသည့် မြရည်...။

“ နေတော့ရော ”

“ အင်း . . . ၊ မြရည်က . . . လမ်းမှာ၊ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊

မြရည်ရယ်၊ ညီမလေးရယ် ဒါပဲ၊ ဖေဖေက အခု သင်္ဘောပြန်ထွက်သွားတော့ အိမ်မှာ လူပိုနည်းသွားတာပေါ့ ကိုကြီးရာ ”

ပြောရင်း မြရည်မျက်နှာအရောင်ပြောင်းသွားတာ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ကြည့်ရတာ မိသားစုအတူတူနေရချိန် နည်းပုံပေါ်သည်ဟု ကျွန်တော်တွေးဆနေမိသည်။ သူမ ဖေဖေကို သတိရသွားပုံမျိုးမို့ ကျွန်တော်မေးမိတာ အနည်းငယ် နောင်တရသွားပါ၏။ သူမ မိသားစုဘဝကို ထပ်မံစပ်စုခြင်းမပြုရန် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ မြရည်က အစောကြီး လမ်းထလျှောက်ပြီး Exercise လုပ်တာလား ”

အာရုံလွှဲသည့်သဘောမျိုး ကျွန်တော်မေးတော့မှ မြရည်မျက်နှာက ပြန်လည်ကြည်လင်လာသည်။ ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ ဝင်းပမှုသည် မြ ရ ည် မျက် နှာပေါ်တွင် အပေါ်လွင်ဆုံးနှင့် အသိသာဆုံး အမှတ်အသားဟု ကျွန်တော်သတိထားမိလိုက်၏။

ပြောင်စပ်စပ်ရုပ်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ . . .

“ လိမ်ပြောရရင်တော့ ဟုတ်တယ် ”

“ ဘယ်လို ”

“ ကျွန်တော်လည်း ဒင်းနဲ့မှ “ ဘာ ” တွေ၊ “ ဘယ်လို ” တွေသာ ခဏခဏ ပြောနေရလေသည်။ ပြောပုံက “ လိမ်ပြောရရင် ဟုတ်တယ် ” တဲ့။

“ ဟဲ ဟဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောမလို့ပါ။ မြရည် ညက မိုးစံ အဲ သမီးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ အိပ်တာကွ။

အိမ်ကို စာအတူဆွေးနွေးချင်လို့ ဘာညာဖုန်းဆက်ပြီး သင်တန်းကနေ သူ့အိမ်ကို တစ်ခါတည်းလိုက်သွားတာ။ အဲဒီကနေဆို ကိုကြီးနဲ့ မြရည်တွေ့တဲ့နေရာနဲ့ နီးတယ်လေ။ မိုးစံကတော့ လိုက်ပို့မယ် ပြောပါတယ်။ မြရည်က တစ်ခါတစ်လေ နံနက်စောစောလည်း လမ်းလျှောက်ကြည့်မယ်၊ ဒီဘက်လည်း မရောက်တာ ကြာပြီဆိုပြီး ထွက်လာတာ။ တစ်ခါတစ်လေ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ရတာ ပိုအဆင်ပြေတယ် ကိုကြီးရ ”

“ အေးလေ၊ အဲဒါ လမ်းလျှောက်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ လမ်းလျှောက်တာလည်း လေ့ကျင့်ခန်းပဲ ဥစ္စာ ”

“ မဟုတ်ဘူးလေ ကိုကြီးကလည်း၊ မြရည်က လျှောက်ချင်လို့ လျှောက်တာသက် သက်ပဲ၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ၊ ဘာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်အထိရယ်လည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ လမ်းမှာ taxi တွေလည်း စီးလိုက်မယ်ပေါ့၊ ညောင်းရင် ရပ်လိုက်မယ်ပေါ့ကွာ၊ အဲလိုမျိုး၊ သိတယ်မို့လား၊ နံနက်က ပန်းရောင်းသလိုမျိုးပဲလေ၊ စိတ်ထဲမှာ အရသာရှိမယ်ထင်လို့ ”

မြရည်နောက်ဆုံးစကားလေးကို ကျွန်တော် တော်တော် သဘောကျမိ၏။ စိတ်ထဲမှာ အရသာရှိမယ်ထင်လို့တဲ့။

“ ဒါဆို စိတ်ထဲမှာ အရသာရှိမယ်ထင်ရင် အကုန်လျှောက်လုပ်တာပဲပေါ့ ဟုတ် လား ”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို မြရည်ကြိုက်ပုံမပေါ်။ ဘုကျကျ လှမ်းကြည့်သည်။

“ ဘာလဲ၊ ကိုကြီးက အထင်သေးတဲ့ သဘောလား၊ မြရည်က အဲလို တွေ့ကရာ အကုန်လျှောက်လုပ်ပြီး နေချင်သလိုနေတဲ့

မိန်းကလေးပုံပေါက်သွားလား ”

မေးပြီးမှ နောင်တရသွားမိ၏။ ကျွန်တော်က ဘာရယ်မဟုတ်၊
နောက်ပြောင်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သော်လည်း နည်းနည်းကျွံသွားသည်။
ကပ္ပာကယာ တောင်းပန်ဖို့ စကားရှာ ရ၏။

“ မြရည်ကို ကိုကြီးတောင်းပန်တယ်၊ လုံးဝအလေးအနက်ပါ၊
တကယ်သိလား၊ အဲ လောက်ထိ မရည်ရွယ်ဘူးလေ၊ မြရည်ကို
ရင်းရင်းနှီးနှီး စိတ်ထဲမှာတွေးပြီး လုံးဝစရုံသက် သက်သဘော
ပြောလိုက်တာပါ။ စိတ်ဆိုးသွားခဲ့ရင် ကိုကြီးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်၊ ဟဲ ဟဲ
တို့ ခင်သွားကြပြီ မဟုတ်လား ”

ကျွန်တော် ရယ်ကာမောကာ ပြောနေပုံကို
သူမမျက်စောင်းထိုးသော်လည်း ဒေါသရိပ် မပါတော့မှန်း
သိလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကတော့ စုတ်ဆတ်ဆဲ။ အေးလေ ဒီလောက်တော့
ရှိမှာပေါ့။ ကျွန်တော် ရယ်ဖြဲဖြဲဖြင့် သူမကို ဆလံသသည့် ပုံစံလုပ်တော့
မြရည် မနေနိုင်တော့။ အောင့်အီးထားသည့် နှုတ်ခမ်းစုတ်လေးမှာ
အပြုံးရိပ်တွေ သန်းလာသည်။

“ ကိုကြီးနော်၊ မြရည်က သူများအထင်တွေ၊ အမြင်တွေကို
ဂရုစိုက်ပြီး လိုက်ရှင်းတာ ဝါသနာမပါဘူး ဆိုပေမယ့်
ကိုယ့်ရှေ့တည့်တည့်ကြီးမှာ ကိုယ့်ကိုအဲသလိုပြောရင်တော့ မရဘူး၊
စိတ်ဆိုးတယ်၊ မြရည်ကိုများ . . . ”

“ အေးပါကွာ၊ အေးပါ၊ ကိုကြီးက မြရည်ကို နောက် အဲသလို
လုံးဝမစတော့ဘူး၊ ကတိ ကတိ၊ Come on ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က
လက်သန်းလေးထောင်ပေးလိုက်တော့ မြရည်လုံးဝ ပြုံးသွားသည်။

မျက်စောင်းကလည်း အလွန်ထိုးသည့် ကလေးမ။ နဂါးမျိုးသာဆို ကျွန်တော် အိဆိမ့်နေမည်။ သူမ လက်သန်းလေးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချိတ်ပြီး . . .

“ ကတိနော် ”

“ OK ဂတိပါ ကလေးမကြီးရာ ကတိပါ ”

ရယ်သံများသည် ဥယျာဉ်တစ်လျှောက် မွေးပုံ့လင်းထိန်နေဆဲ။ မြရည်နှင့် ကျွန်တော် အမုန်းမရှိသော ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုကို ထွန်းကားစေခဲ့၏။ လမ်းမဆီသို့ မကြည့်ဘဲ ကျွန်တောတို့နှစ်ယောက် ဘဝသောင်ပြင်ပေါ်မှ နေထွက်ချိန် ရနံ့နွေးနွေးကို စားသောက်နေကြသည်။ အချိန်ကာလတွင် အဘယ်အမည်ရှိသော ပန်းတို့ ကခုန်နေကြပြီလဲ။ ပန်းရောင်းပွဲတော်နှင့် အိပ်မက်အညှို့ခံရသည့် ကျွန်တော်ဆုံခဲ့ရသော ထိုနံနက်ခင်းကို သူရူးတို့က လှောင်ပြောင်ရယ်မော ကြပေလိမ့်မည်။ ရှိစေတော့ . . . ။

ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်စွာ ကျွန်တော် ဤရာသီခွင်သို့ ဝင်မိခဲ့ပြီ။

ဒီလောက်တောက်ပတဲ့ရနံ့ဟာ ဘယ်ကြယ်က ကြွေကျခဲ့ပါလိမ့်။

အိပ်မက်မူးသူ . . . အရောင်တလက်လက်နဲ့ ခုန်နေတဲ့ သူရင်အုံကို ငုံ့ကြည့်တယ်။